

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év december hó 2. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.1118/2015/29. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a bűncselekmény megnevezése testi sértés büntette.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárás során felmerült 13.580 (tizenháromezer-ötszáznyolcvan) forint bűnügyi költség az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2016. május 17. napján kihirdetett 15.B.1118/2015/29. számú ítéletével a I. r. vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg. Ezért őt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére is kötelezte a vádlottat.

Az elsőfokú ítélet a II. r. és a III. r. vádlottal szemben a kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott és védője az ok pontos megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.575/2016/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta az I. r. vádlott vonatkozásában.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság maradéktalanul felderítette a tényállást, minden releváns bizonyítékot megvizsgált, és azokat hiánytalanul mérlegelte. Az ügyészi érvelés szerint az elsőfokú bíróság meggyőzően indokolta meg, hogy miért nem fogadta el az I. r. vádlott előadását, és miért alapította a tényállást a sértett vallomására. Álláspontja szerint a bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte, így a kiszabott büntetés is irányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, melynek az enyhítésére lehetőség az ügyészi álláspont szerint nincs.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen a fellebbezését enyhítésért tartotta fenn. Hangsúlyozta, hogy a vádlott büntetlen előéletére, arra a tényre is figyelemmel, hogy a törvénnyel mindezidáig összeütközésbe nem került, továbbá egy kiskorú gyermekes családi állapotára tekintettel mindenképpen indokolt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztése. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a belső arányosság követelményeinek sem felel meg,

hiszen az I.r. vádlott büntetéséhez képest a vádlott társaival szinte jelképes büntetést szabott ki a bíróság.

Hangsúlyozta, hogy a vádlott személyi, egzisztenciális viszonyai rendezettek, folyamatos munkaviszonyban áll, jelenleg, mint gépkocsivezető. A védő álláspontja szerint mindezek a körülmények feltétlenül indokoltá teszik a kiszabott büntetés enyhítését és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését.

A vádlott a másodfokú nyilvános ülésen és az utolsó szó jogán is megbánását hangsúlyozta azzal, hogy a történeteket a mai napig nem tudja feldolgozni, az ilyen magatartás ugyanis tőle, a személyiségétől távol áll.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezés nem bizonyult eredményesnek.

Az I. r. vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság az azt megelőző eljárással együtt a Be. 349. § (1) bekezdése alapján bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le.

Az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is a logika szabályainak megfelelően következtetett.

Megállapítható, hogy az ügyészség által felajánlott bizonyítékokon túl kiegészítő orvos szakértői véleményt szerzett be annak tisztázása végett, hogy a sértett a bántalmazás következtében maradandó sérülést vagy súlyos egészségromlást szenvedett-e el, illetve, hogy a sértett jelenlegi pszichés állapota lehetővé teszi-e a tárgyalási meghallgatását vagy sem.

Rögzíthető, hogy törvényesen tette tárgyalás anyagává a tanú1 vallomását felolvasás útján a Be. 296.§ (2) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően.

Eljárási hibát vétett, amikor az elsőfokú ítélet 10. oldal 3. bekezdésében írtak szerint a rendőri jelentésben rögzített tanúvallomásokat bizonyítékként figyelembe vette, mivel a rendőri jelentések nem lettek a tárgyaláson sem a sértett, sem a tanú2, sem pedig a tanú3, valamint a tanú4 elé tárva, ekként pedig a törvényes figyelmeztetés elmaradásának okán a Be. 168.§ (1) bekezdés utolsó fordulata alapján bizonyítékként nem értékelhetők.

Ezért a másodfokú bíróság a Be. 78.§ (4) bekezdésében írtak alapján a 10. oldal 3. bekezdését az ítéletből kirekesztette azzal azonban, hogy ez relatív eljárási szabálysértésnek minősül, amely az ítélet érdemi felülbírálatát lényegesen nem befolyásolta.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a megállapított ítéleti tényállás döntő, meghatározó részében megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, azonban az iratok tartalma alapján kisebb pontosításra szorul a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az alábbiak szerint:

Az ítélet 3. oldal 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az osztrák bíróság 2009. október 16. napján jogerős ítéletével a vádlott 2009. július 19. napján elkövetett lopási cselekményét a Fővárosi Törvényszék 5.Bk.532/2010/7. számú és 2010. december 28. napján jogerőre emelkedett határozatával ismerte el.

A bekezdés végére a következőket illeszti: a próbaidő 2012. október 16-án járt le.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal 3. bekezdés 4. mondatát a következőképpen alakítja át:

„Ezt látva, a tanú4 a sértett segítségére sietve bement a helyiségbe, mert attól tartott, hogy a vádlottak a sértettet bántalmazni akarják. Ekkor a II. r. és a III. r. vádlott a tanú4 felé lépett, aki védekezőként feljűk ütött, azonban az ütése az I. r. vádlottat találta el.” (a tanú1 vallomása)

Az ítélet 5. oldal 3. bekezdésének alulról számított 4. mondatának végére a következőket illeszti: „aki az ütéstől a földre esett, de onnan azonnal fel is állt.” (a tanú4 vallomása)

Az ítélet 6. oldal 2. bekezdésének 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy a mentők 4 óra 53 perckor érkeztek a helyszínre (nyomozati irat 279. oldal).

Az ítélet 6. oldal 3. bekezdés első mondatának elejére a következőket illeszti:

„A többirányú, több rendbeli, közepes-nagy erejű tompa mechanikai erőbehátású bántalmazás következtében (...) [orvosszakértői vélemény 9. oldal].”

Az ekként helyesbített tényállás már minden tekintetben megalapozott, az I. r. vádlott részbeni tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat értékelte és mérlegelte, indokolási kötelezettségének eleget tett. Részletesen mutatta be az I. r. vádlottnak az eljárás különböző szakaszaiban tett nyilatkozatait. Irathűen rögzítette a tanúk vallomásait is.

Helyesen járt el, amikor a tényállást elsődlegesen a tanú5, a tanú4, a tanú2, a tanú3, a tanú1 és a sértett-tanú vallomására alapította, mert e tanúk által előadottakat támasztotta alá a természettudományos alapokon nyugvó, objektív igazságügyi orvosszakértői vélemény, valamint az egyéb bizonyítékok is.

Helyesen járt el akkor is, amikor az I. r. vádlott vallomását csak annyiban fogadta el, amennyiben az a tanúk vallomásával és az orvosszakértő megállapításaival nem állt ellentétben.

Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a sértett 2014. augusztus 2-án hajnalban életveszélyes sérüléseket szenvedett el.

A bántalmazás módjára vonatkozóan döntően szubjektív bizonyítékok álltak az elsőfokú bíróság rendelkezésére.

Ezek közül a tanú2, a tanú4 és a tanú5 vallomásai alapján helytállóan rögzítette a Fővárosi Törvényszék, hogy a sértett a vádlotti társaság vendéglátóhelyen történő megjelenéséig kulturáltan szórakozott a vendéglő teraszán, az asztalnál alkalmilag helyet foglaló a tanú5 és a tanú4, valamint egy „Z” nevezetű személy társaságában. Azt is helytállóan rögzítette, hogy a sértetti társaság tagjai is erősen ittas állapotban voltak már ebben az időpontban.

A fenti tanúk egybehangzó vallomása alapján helyesen rögzítette, hogy hajnali 4 óra 30 perckor jelent meg a három vádlott erősen ittas állapotban. A tanúvallomások alapján megalapozottan állapította meg, hogy az I. r. vádlott és társai hangoskodva mentek be az üzletbe, ahol szóváltásba keveredtek az italrendelés miatt oda ugyancsak betérő a sértettel.

A vádlottak kötekedő magatartására vonatkozóan a tanú4 és a tanú5 egybehangzóan nyilatkozott. A tanú5 vallomásában elmondta, hogy a vádlottak agresszív magatartása miatt ő félrehúzódott, míg a tanú5 a vallomásában azt hangsúlyozta, hogy éppen a vádlottak agresszív magatartása miatt sietett a sértett védelmére.

A tanú5 az eljárás során történt meghallgatásai alkalmával nem vitatta, hogy először ő ütött a felé igyekvő II. és III. r. vádlott irányába, azonban az I. r. vádlottat találta el.

A dulakodás, verekedés további részleteit az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg elsődlegesen a tanú2, illetve a tanú4következetes vallomásai alapján.

E szerint a sértett és a tanú4 kifutottak az üzletből, ahova őket a vádlottak is követték bárszékkal a kezükben.

A II. r. terhelt az eljárás során elismerte, hogy egy székkal eltalálta az I.r. vádlottal szembeforduló sértettet, míg a tanú4 következetes vallomása alapján ki kellett egészíteni a tényállást azzal, hogy ettől az ütéstől a sértett a földre került, azonban onnan azonnal fel is állt.

Az I. r. vádlott maga sem vitatta, hogy ezután leütötte a sértettet és azt sem, hogy a földön fekvő sértett fejét megrúgta.

Az azonban bizonyosan megállapítható volt a II. r. terhelt, az igazságügyi orvosszakértői vélemény, valamint a tanú4 és a tanú2 tanúk vallomása alapján, hogy az I. r. vádlott közepes-nagy erővel rúgni, taposni kezdte a sértett fejét. Így az I. r. vádlott azon előadását, hogy csak egyszerű rúgta meg, véletlenül a sértett fejét, alappal vetette el az elsőfokú bíróság.

A fenti bizonyítékok alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sértett sérülését kizárólag az I. r. vádlott okozta.

Ezzel kapcsolatosan hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az eljárás során egyetlen vádlott és egyetlen tanú sem tett említést a vallomásában arról, hogy a sértettet az I. r. vádlotton kívül fejen rúgta vagy valamilyen eszközzel a fején bántalmazta volna bármely más személy.

Ebből következően a sértett sérülései egyértelműen az I. r. vádlott magatartásának következtében keletkeztek.

A sérülések tekintetében helyesen rögzítette az orvosszakértői véleményben foglaltak alapján az elsőfokú bíróság, hogy azok közvetlen voltak életveszélyesek, mert a sértett halála kórházi ágynyugalom nélkül sem biztos, hogy bekövetkezett volna.

Az elsőfokú bíróság helyes mérlegeléssel fogadta el, hogy az I. r. vádlott az esemény során felbőszült állapotban volt, hiszen erről a II. r. terhelt a nyomozás során tett vallomásában és a tanú3 pedig a nyomozati és a tárgyalási vallomásában is egybehangzóan számolt be.

További bizonyítéknak kell e körben tekinteni azt, hogy a tanú2 és a tanú3 az I. r. vádlottat a felismertetési eljárás során azonosította.

A tanú3 az I. r. vádlott öltözékét is helytállóan írta le.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta, hogy az I. r. vádlott a terhére rótt cselekményt elkövette.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan és okszerűen következtetett a megállapított tényállás alapján az I. r. vádlott bűnösségére, és a cselekmény jogi minősítése is törvényes azonban az elsőfokú bíróság nem a 61/2008. BK vélemény szerint nevezte meg a cselekményt így azt a másodfokú bíróságnak korrigálnia kellett.

A 3/2013. BJE iránymutatásait figyelembe véve az elsőfokú ítélet 12. oldal utolsó bekezdésében írtak helytállónak tekintendők.

Az ott írtakat azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy az I. r. vádlottnak a sértettet bántalmazó akarat elhatározása és az általa elkövetett cselekmény között alig telt el idő, ami hirtelen kialakult szándékra utal, és így lényegében kizárja a halálos eredmény bekövetkezésének előre látását.

Ezt igazolja a cselekmény utáni vádlotti magatartás is, vagyis az, hogy a pizzéria bejáratánál az I. r. vádlott megállva, mintegy kérkedve tette azt a kijelentést, hogy „kit kell még szétbaszni?”, majd nyugodtan felszállt a társaival a villamosra. Ez a magatartás arra utal, hogy az I. r. vádlottat elsődlegesen az erőfitogtatás és nem ölési szándék motiválta.

A sérülés közvetett életveszélyes volta is ezt a következtetést erősíti.

A 4/2013. BJE iránymutatása alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 11. oldalán kifejtetteket azzal egészíti ki, hogy a támadás kiprovokálása megfosztja a védekezőt az elhárítás jogszerűségétől. Ennek alapján nem hivatkozhat az I. r. vádlott alappal arra, hogy az első ütést a tanú4 mérte rá, hiszen a tanú éppen a vádlottak fenyegető magatartása miatt igyekezett a sértett védelmére kelni.

Hasonlóképpen nem megalapozott az I. r. vádlottnak az az állítása sem, hogy a sértett utcán történő leütését és fejének rugdosását az tette indokoltta, hogy őt a sértett meg akarta ütni, illetve egy székkel akart hozzávágni, hiszen ilyen tartalmú vallomást sem a vádlottak, sem pedig a tanúk az eljárás során nem tettek.

A jogos védelemmel kapcsolatos elsőfokú bírósági érveléssel a másodfokú bíróság is egyetértett.

A büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen sorolta fel. A súlyosító körülményeket azonban ki kell egészíteni azzal, hogy a vádlott a jelen eljárás során elbírált cselekményét a vele szemben a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróságon már folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

További súlyosító körülményként kell értékelni, hogy e cselekmény elkövetésére a külföldi ítélettel elbírált cselekmény miatt kiszabott próbaidő lejártá után mindössze alig 2 évvel került sor, ami a kiszabott büntetés hatástalanságát igazolja.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - különösen a súlyosító körülmények bővülésére - a kiszabott büntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, így a másodfokú bíróság álláspontja szerint semmi nem indokolja, sem a középértéktől való eltérést a büntetés mértéke vonatkozásában, sem pedig a kiszabott szabadságvesztés felfüggesztését.

A vádlott jelenlegi rendezett körülményei ugyanis nem semlegesítik a korábbi elítélés tényét, illetve azok megállapítható hatástalanságát.

Megjegyzi a másodfokú bíróság a védői érvelésre reagálva, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a belső arányosítás követelményeinek is maradéktalanul megfelel, hiszen a II. és a III.r. terhelt elítélésére lényegesen enyhébb megítélésű és büntetési fenyegetettségű cselekmény miatt került sor.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekben is helyesen döntött.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a bűncselekmény megnevezését a 61/2008. BK vélemény szerint pontosította.

Mivel a vádlott és védői fellebbezés a másodfokú eljárásban eredményre nem vezetett, ezért a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapest, 2016. év december hó 2. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1118/2015/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.239/2016/5. számú végzése folytán az I. r. vádlott vonatkozásában 2016. év december hó 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. december hó 2. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő